

INGEZONDEN.

MAATSCHAPPIJ EN TIJDSCHRIFT.

SIKKEL, de hoofdzaak van de zaak waarom het te doen is, vermijdende, verdedigt zijn uitdrukking, dat het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* het „eigendom der Maatschappij” is geweest, met de mededeeling, dat immers het opgeheven Tijdschrift der Maatschappij de kern was van het door de samensmelting van een vijftal geneeskundige tijdschriften, ontstane *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde*.

Van SIKKEL had ik een rond: „peccavi” verwacht.

Die kern, waar SIKKEL van spreekt, was dan in elk geval een zwakke kern: van de 28 leden, onder wier redactie het „nieuwe” tijdschrift stond, komen 5 redactieleden van het „Tijdschrift der Maatschappij” voor. Dit laatste (ook dit was het orgaan onzer Maatschappij) leidde daarenboven van den beginne af een kommervol bestaan, het heeft altijd te kampen gehad met gebrek aan medewerking, met onverschilligheid en was een blok aan het been van de Maatschappij; het werd ten slotte tot ieders genoegen opgeheven en hadden niet andere personen naast die „kern” gestaan, dan zou ons *Tijdschrift* zeker niet zulk een belangrijke positie in ons land, gedurende zoo langen tijd, hebben kunnen behouden.

Dr. RAMAER, wiens woorden door SIKKEL worden aangehaald, trad, na twee jaren hoofdredacteur geweest te zijn, als zoodanig af; of hij, wiens Afdeling in 1856 mede den stoot gaf tot opheffing van het Tijdschrift, zijn overigens groote verdiensten ten opzichte der Maatschappij daargelaten, in de eerste plaats aangewezen was om te zeggen dat het Tijdschrift der Maatschappij *versmeten* was, laat ik aan anderen ter beoordeeling.

De commissie van 1856 (LEHMANN, PENN, SCHNEEVOOGT), benoemd om rapport uit te brengen over het voorstel tot het stichten van een „nieuw” tijdschrift, sprak als haar overtuiging uit, „dat zulk een nieuw, goed geredigeerd tijdschrift een middel (zou zijn) om meer leden voor de Maatschappij te winnen”. De geschiedenis heeft die uitspraak in elk geval niet gelogenstraft.

Laten wij hopen — en hiermede eindig ik van mijn zijde deze gedachtenwisseling —, dat de bespreking over wijziging in de verhouding tusschen Maatschappij en Tijdschrift, met behoud van de *volkomen zelfstandigheid* van ons *Tijdschrift*, tot een allen bevredigend resultaat moge leiden.

Amsterdam, 20 Juni 1920.

C. C. DELPRAT.

DE HERVORMING DER MAATSCHAPPIJ.

De opmerkingen van de heeren SIKKEL en HAMAKER eischen een kort antwoord.

HAMAKER verwijt mij, dat ik het hoofdbestuur een bedoeling toedicht, die het zelf ontkent. Ik zou HAMAKER echter aanraden de toelichting van het voorstel en de rede van den voorzitter in de December-vergadering, waar hij uitroept: „Gij zijt de reeders. Houdt vast aan uw recht van lastgevers, maar laat ons compas en roer, laat ons de vaart”, te lezen. Daar bepleit SIKKEL een andere, vluggere wijze van werken, waarbij veel meer dan nu aan het hoofdbestuur wordt overgelaten. Als een uitvloeisel van dit beginsel heb ik voorstel *c* opgevat. Eerst in het laatste nummer verklaart het hoofdbestuur, dat het niet bedoelt, wat ik en anderen begrepen hadden, maar dat is niet eerder gezegd, en kon ik dus niet weten. Het doet mij genoeg uit den mond van HAMAKER te vernemen, dat ik mij in de bedoeling van het hoofdbestuur vergist heb, maar dat het hoofdbestuur het tegendeel verklaard zou hebben, is niet waar.

SIKKEL zegt kort en bondig, dat ik niet tot oordeelen bevoegd ben en eerst bij hem moet komen, om een lesje te ontvangen. In de Maatschappij, zooals SIKKEL zich die droomt, ben ik inderdaad niet thuis. Heelemaal duidelijk is mij dat nog niet, maar ik begrijp, dat bedoeld wordt van de Maatschappij te maken een machtig, half officieel lichaam, dat geregeld voeling houdt met de regeering. „Dat overleg mag naar mijn innige overtuiging niet langer afhangen van tijdelijk en zich wijzigend inzicht ter departementale plaatse”, zegt SIKKEL in zijn openingsrede in December. Iets dergelijks betoëgt NIEMEIJER. Dat bedoel ik met dikke woorden, ik zou ook kunnen